

Semendua

Hej på er, här kommer en hälsning från Kongo Kinshasa. Nu har jag varit i Kongo i fem veckor. Jag är här med tre tjejer som alla är vårdutbildade. Vi åker med Equmeniakyrkan för att hälsa på våra två samarbetskyrkor i Kongo.

Första veckan bodde vi i huvudstaden och lärde känna varandra, acklimatiserade oss till värmen (25-35 grader), vande oss vid maten, kom igång att prata franska och köpte saker som vi skulle ha med oss till Semendua.

Jag och Tilda Jönsson (missionär inom Equmeniakyrkan) reste sedan till Semendua som är huvudort för Baptistsamfundets samarbetskyrka i Kongo, CEBU. Där i utkanten av den stora byn ligger ett kvarter som är uppbyggt av svenska missionärer där de bodde, arbetade och deras barn gick i skolan på 1900-talet. Semendua ligger ca en och en halv timmes flygresa öster om huvudstaden. Vi flög med MAF (Mission Aviation Fellowship).

I Semendua bodde vi på det gamla internatet för svenska elever. Internatet byggdes på 80-talet. Det användes som skola för lärjungaskolan APG29 2014. Nu används det som gästhus/vandrarhem. Vi bodde där med en kvinna som arbetar i CEBU och vi fick lagad mat som kokerskor tillredde över öppen eld utomhus. Till frukost lagade vi själva havregrynsgröt som vi åt med papaya, ananas eller banan. Till middag fick vi ofta fisk, ris, grönsaksstuvning och kokta bönor. Till kvällsmat åt vi det som blivit över från middagen, och te med bröd. På internatet finns det ingen framdragen el. Vi laddade våra mobiler och bärbara lampor med solpaneler och solceller. Vi hade rinnande vatten i kranen och duschen som var uppsamlat regnvatten. Vårt dricksvatten hämtades från en källa i utkanten av byn och det kokades innan vi drack det. Internet- och mobiltelefonföretäckning fanns men var mycket dålig.

På vardagarna brukade vi först ta morgonpromenad efter soluppgången vid kl 06. Efter dusch och frukost var vi på sjukhuset ca kl 9-13. Då var vi med på morgonrapport, operationer, akutmottagningen och rond på avdelningar. Det fanns ca 10-15 inneliggande patienter, fördelade på följande avdelningar: medicin, kirurgi, barn och förlossning. Det fanns också en akutsal, ett apotek, ett laboratorium, reception och kontor. På sjukhuset jobbade inte jag och Tilda men vi gick med, tittade och frågade. Det är mycket som är annorlunda i vården och tropisk medicin, franska och vård utan ström/elektricitet är inte det som vi är vana vid i Sverige.

På eftermiddagarna renskrev vi vad vi varit med om på sjukhuset, och vi umgicks med folk som kom förbi där vi bodde. Innan solnedgången tog vi kvällspromenad och många barn gick gärna med och skrattade och sjöng med oss även om de inte kunde franska och vi inte kunde det lokala språket lingala. Efter solnedgången kl 19 hade vi ätit och då tog vi en stund i lampans sken med Internet för att hålla kontakt med familj och vänner hemma.

De positiva erfarenheter jag har efter Semendua är att jag nu lärt mig mer om Baptistsamfundets systerkyrka CEBU. Det har funnits många svenska missionärer och deras arbete är fortfarande närvarande i de byggnader, möbler, porslin och invånarnas minnen. De önskar att svenskar ska fortsätta komma och arbeta med församlingarna där för att hålla relationerna igång.

All den fantastiska frukten, vi har ätit papaya, ananas, bananer, avokado till varje måltid. Det känns väldigt lyxigt.

Jag förvånades över hur mycket man kan göra på en vårdinrättning som är så dåligt utrustad. På sjukhuset finns det inte framdragen elektricitet men en solpanel och batteri för lampor i operationssalen och förlossningssalen. Det finns inte rinnande vatten på sjukhuset. Laboratoriearbetet gjordes för hand med enkla medel och några få utredningar av blod, urin och avföring. Det finns ingen röntgen. Trots detta behandlas infektioner, malaria, typ 2 diabetes, opereras bräck och utförs kejsarsnitt.

De negativa erfarenheterna från Semendua är insekterna och åskoväder. Jag har inte sett några stora vilda djur. Men när vi fann kackerlackor och stora spindlar i sovrummet på kvällarna fick Tilda gå och hämta någon som kunde ta bort dem. Jag satte mig under myggnätet och stannade där när det var mörkt. Likaså åskovädren tycker jag är läskigt. Det var åska ca 1 gång per vecka och på nätterna så ligger jag vaken och blundar och håller för öronen för att jag är rädd att det slår ner i huset. Jag försöker lugna mig med att husen är byggda av sten, cement och plåttak, som inte kan börja brinna.

Nu är vi tillbaka i huvudstaden Kinshasa tillsammans alla fyra och pratar mycket om hur de har haft det i Bendela (en annan missionsstation) och hur vi har haft det i Semendua. Vi ska fortsätta nästa vecka till missionskyrkans samarbetskyrka CEC till städerna Kimpese och Luozi där jag varit tidigare. Där ska vi fortsätta gå med på sjukhusen och se vården.

För mer information kan man följa oss på Instagram @deikongo

Hälsningar Ida Langdell

Amanda, Frida, Ida och Tilda i Kinshasa.

Tilda, Ida och Amanda framför flygplanet.

Ida och Tilda på promenad.

Sjukhusbyggnaderna i Semendua.

Sovrummet på Internatet.